

Sardegna

beautiful island

(Езеро Когинас)

RETE
LAKESOS

Operatori dei territori Logudoro e Meilogu

Територията на Логудору Мейлогу

Терминът Логудоро (“Logu”-място и “ого”-злато) може да бъде проследен назад до периода, в който са отглеждани големи масиви с житни култури, които са обогатили широките му равнини в жълто. Територията на настоящите административни съюзи на общините Логудоро и Мейлогу събира население от малко над 30 000 жители, разпределени в 20 села, концентрирани в две области, относително разделени от дванадесетина километра: в най-северната област с граница в Тиеси и в най-южната в Бонорва.

Пейзажът е белязан от редуването на плодородни равнини, високи плата и хълмове с типичния профил на коничен или пресечен конус на изчезналите вулкани, чиито последни изригвания датират от периоди, вариращи от преди двадесет милиона години в южната част на територията, на подножието на платото Кампеда до преди сто и четиридесет хиляди години в най-северната зона.

В района се намира водосборният басейн на река Когинас, от която произлиза второто естествено езеро на Сардиния, което днес е дестинация за любителите на спортния риболов и карането на кану. Територията на Логудоро Мейлогу представя богато разнообразие от природни забележителности и пейзажи, характеризирани се със средиземноморски гори, обширни степни райони, речни зони и езера.

Зони от особен интерес за науката със значителна стойност за биоразнообразието, с наличието на естествени местообитания, които са от съществено значение за опазването на фаунистични видове от европейско значение. Части от територията всъщност са включени в мрежата Натура 2000, екологичната мрежа, създадена, за да гарантира поддържането на естествени местообитания и застрашени или редки видове флора и фауна на европейско ниво.

Сред най-редките и най-важни видове от фауната трябва да споменем златката, сардинският градински ленивец, скалният орел, сардинският ястреб, жълтоок дъждосвирец, тръстиковия блатар, жабата известна като “тиренска нарисувана жаба” и очилат халцид. За малката дропла, Логудоро представлява една от последните европейски зони за оцеляване. Богата е фауната и в лагунните зони, включително с мигриращи птици. От няколко години се наблюдава и гнездене на белия щъркел.

горе
Монте Санто
Морес, Сасари

долу ляво
Кралски орел

долу дясно
Златка

Земя на трудолюбиви и истински гостоприемни хора

По своята същност територията има силна предразположеност към отглеждане на животни и пастирство. Широкото присъствие на говеда винаги се е считало за една от историческите характеристики на местния производствен сектор и все още днес има ферми, които произвеждат големи количества мляко. Като цяло обаче овцевъдството е взело превес и представя наистина значимо наследство. Произведеното мляко се преработва в някои големи социални мандри, а продуктите им, най-вече Пекорино Романо, са предназначени за износ в САЩ и Европа.

Културата на конете характеризира историята на народа на Логудоро. Признание за това е създаването в Оциери през 1874 г. на Royal Stallion Horse Deposit. В последствие структурата се превръща в специализиран център за селекция и отглеждане на сардинската англо-арабска порода коне.

Стремешите на животновъдите в Сардиния, любители на конния спорт срещат своето признание и през 1921 г. с раждането на хиподрома Киливани, който и до днес е най-голяма сцена за конни надбягвания в Сардиния, сектор, който се счита за най-важен в национален контекст с 3000 кобили в производство.

Местни храни и селскостопански продукти

Типичният хляб на Логудору и Мейлогу се нарича „су пане фине“ или известен още като „спаната“. Неизбежно е да не присъства на трапезата както в ежедневието, така и на празнични поводи или на банкети, организирани в избите или лозята в района, но разбира се широко разпространени във всяко село са различни видове хлебни специалитети като „дзики ди Бонорва“, които доказват на вековната култура свързаха с храната.

Разнообразието от десерти е друг важен ресурс: бисквити соспири, копулетас, тиликас, касадинас, паббасинос, орлийетас, сеадас, бишкоти савоярди и т.н. се произвеждат в големи количества, с малки местни вариации, а също така се изнасят и извън Сардиния и са произведени от местни суровини с високо качество.

Предвид предразположеността на територията, много богато е и производството на сирена, рикота и джоду (сардински йогурт). Типична е „гревиера от Оциери“, прекрасните сирена „панедас“ и всички други видове пекорино (в превод сирене от овче мляко), произведени в малки семейни мандри или в големи социални предприятия.

Производството на зехтин и вино произтича от производството на подходящи за това култури в хълмистите региони най-вече в района на Логудоро, който си споделя производството на известното вино Верментино с близкия регион Галура, виното е бяло и през последните години е добива пиорока популярност и на международните пазари. През последните години, със задълбочени научни изследвания са възстановени и картографирани десетки древни местни гроздови сортове като Алварега, Радаглаиду и Муристеллу и които днес местните производители се стремят да популяризират.

Територия на сръчни майстори-занаятчии

Изкусни майстори на камък, желязо и дърво.
Ценна изработка на ножове

Традиционно в Логудоро са се предавали древните занаяти, свързани с обработката на местни суровини. Сред тях обработката на камък и по-специално на трахит, вулканичен тув и базалтов камък. От намерените древни строителни артефакти, които са характеризирали архитектурата на историческите центрове (блокове, квадратни блокове от камък за строителство, колони, капители, первази, камини) изглежда, че с течение на времето творчеството на местните е достигнало нива, близки до художественото майсторство. Някои производства за строителни материали в последствие всъщност са се специализирали в производството на мозайки и елементи за обзавеждане. В рамките на дълбоко вкоренената традиция на обработката на ковано желязо и дърво и до днес могат да се срещнат майстори, способни да създадат истински шедеври.

Трябва да отдадем дължимото и на прочутото производство на ножове (resolzas), типични за Патада, и на килими, типични за Бонорва.

Накрая не можем да забравим музикалната традиционният местен стил на пеене „и канти ин ре“ и импровизаторите. В песните на цяла Сардиния се използва езикът на Логудору независимо, че говоримият език има различни вариации и местни диалекти. Това е важна културна хегемония, призната в целия регион, която намира в това обединяващ елемент на идентичността.

Музеят на Джузепе Карта

В Банари има музей, посветен на съвременното изкуство и по-специално на творчеството на Джузепе Карта. Пространството ще отвори отново през 2023 г. с изцяло обновен вид. Под кураторството лично на банарския художник и скулптор, музеят се намира в Палацо Тонка и ще представи произведенията, които вече присъстват в музея на Фондация Логудоро Мейлогу. Пространството разполага с голяма градина и зали и бъде домакин на събития и временни изложби и ще бъде кандидат за културен център на Мейлогу. Многобройни творби на Джузепе Карта обаче ще бъдат в постоянна експозиция, в допълнение към красивите хиперреалистични картини, ще бъдат изложени и внушителните скулптури, които го направиха известен по целия свят, като червените чушки, някои от които в момента са изложени на полуострова и в чужбина, но ще бъдат върнати обратно в Банари.

Музеят на Мария Карта

В Силиго, нейното родно място, има музей, посветен на Мария Карта, многостранна художничка, която с неповторимия си глас направи известна за света традиционната сардинска музика, чийто автор е и самата тя. В пет тематични зони, разделени на две нива, се разказва за интензивния артистичен живот, но също така и за политическата ангажираност и интелектуалната дейност на една от най-известните жени от Сардиния. Поради тази причина, когато тя почина през 1994 г., беше създадена фондация Мария Карта, която има за цел да популяризира културата и музиката на острова. В музея се съхраняват сценични облекла, нейни стихове, включително непубликувани ръкописи, снимки и видеоклипове от театрални, кино и телевизионни участия. Едн от секциите събира свидетелствата за дейността, извършвана от Мария Карта като съветник на Община Рим.

долу ляво
ковано желязо

долния център
нож "Патадезе"

долу дясно
творба на Джузепе Карта
музей Дж. Карта, Банари

Състезателната писта Морес

Единствената структура от този вид в Сардиния, състезателната писта Морес е сред най-модерните в Италия, открита само преди двадесет години.

Пистата е с дължина 1650 метра и има девет завоя и права с дължина 4590 метра.

Състезателната писта, кръстена на Франко ди Суни, президент на автомобилния клуб на Сасари в продължение на много години, е резултат от истински залог на предприемача и състезател от Сардиния, Учио Мальона, шампион който искаше да осигури на територията тази модерна структура, имаща

капацитет да бъде домакин на автомобилни и мотоциклетни състезания в съответствие с техническите и спортни стандарти, определени от федерациите.

горе ляво
изглед от въздуха на
състезателната писта

www.lakesos.it